

A historical map of the Lago d'Iseo region in Italy, showing various towns and geographical features. A red rectangular overlay is centered on the map, containing the word 'DOFE' in large white letters and a subtitle below it. The map includes labels for 'Lago d'Iseo ol Sebinus', 'Rocca S. Maria', and 'Tropia'. A red dashed line and a blue dashed line mark specific routes or points of interest on the map.

DOFE

cestovní deník ze zlaté expedice

Cesta dlouhá tisíc mil
začíná jediným krokem.

KONFUCIUS

ANIČKA

DANČA

HONZA

LUCKA

TERKA

VENDA

DIBLÍK

Venda: Naše šestičlenná skupinka se spolu s Diblíkem rozhodla prozkoumat krásy okolí italského jezera Iseo. Než jsme však cestu započali, museli jsme si domluvit a naplánovat vše, co jsme chtěli touto cestou dokázat. Aby všichni váhu neměl na svých bedrech jenom jeden člověk, řádně jsme si rozdělili funkce. Lucka a Danča se ujaly role zdravotnic a také nakoupily jízdenek na místo určení. Anička nám naplánovala nezapomenutelnou trasu a Honza se ujal fotodokumentace naší cesty. Terka zase zařídila místa na přespání a já se během expedice chopila práce hlavního kuchaře.

Již dávno před odjezdem jsme se snažili o to, aby vše šlo podle plánu, a tudíž nechybělo mnoho setkání s našimi vedoucími. Nastal den D a my – plní optimismu, sil a naděje – jsme byli připraveni na cestu, kterou jsme tak pečlivě připravovali.

Anička: A jak se tedy k Iseu od nás z Česka dostat? Jedna z možností, kterou jsme i zvažovali, byla cesta letadlem (Vsetín – Praha – Milano – Iseo). Necestovali bychom sice příliš dlouho, ale kvůli finanční stránce a potenciálním komplikacím jsme se nakonec rozhodli pro cestu vlakem. Pokud vám nevádí cestovat delší dobu, rozhodně vám toto řešení doporučujeme.

Hlavní spoj byl noční vlak Vídeň Brescia. Brescia je velkoměsto blízko Isea a jezdí k němu pravidelně každou hodinu vlaky, tudíž není problém se tam dostat. Komplikovanější je část, kdy se z Česka máte dostat do Vídně. My jsme zvolili cestu Vsetín – Otrokovice – Vídeň. Nechali jsme si dostatek času na přestup ve Vídni a obecně doporučujeme, když máte dostatek času mezi přestupy, využijte možností cestovatele a dané místo si určitě projděte.

Vídeň je nádherné město, kde můžete najít jak historickou část s mnoha významnými památkami, tak také moderní „byznys“ část s moderně stavěnými budovami. Rakušané mají nádraží samo o sobě nádherné. A co vám můžeme doporučit z Vídně? Belveder, Přírodovědné muzeum, Náměstí Marie Terezie, Hofburg, Volksgarten, Stephansdom, Náměstí Hrdinů, Vídeňskou státní operu, Albertina, Rathaus, Karlskirche, Parlament...

Stejně jako ve Vídni, měli jsme chvíli času i na zpáteční cestě v Brescii. Není sice tak známým městem, zato historického ducha nese velmi hrdě. Zde za zmínku stojí náměstí Piazza della Loggia, věž Torre dell'Orologio, katedrála Duomo Nuovo, náměstí Piazza del Foro nebo také Tempio Capitolino.

Již zmiňovaný noční vlak jede přes 11 hodin. Očekávali jsme zpoždění, ale přesto, jak dlouhou cestu urazil, do stanice přijel asi pouze o půl hodiny později. V noci nám na rakousko-italských hranicích kontrolovali pasy, jinak jsme zbytek cesty jeli poklidně.

Terka: V Brescii jsme s Diblíkem nastoupili na vlak, který nás odvezl do Toline. Byl to ovšem docela oříšek, jelikož nástupiště bylo zašité za rohem a než jsme ho našli, vlak nám málem ujel. Naštěstí jsme si potom našli místa na sezení, a i když jsme museli mít respirační masky, mohli jsme si před začátkem našeho výšlapu chvíli odpočinout.

Během dvacetiminutové cesty vlakem jsme měli šanci rozhlédnout se po okolí, jelikož vlak takřka kopíroval břeh jezera. Nedočkavostí jsme poposedávali na místech a z oken fotili, co jsme mohli. Když nám Anička při hrubém popisu nadcházející trasy ukázala velehory tyčící se nad námi, trochu nám ztuhl úsměv na rtech, ale dobrá nálada rozhodně neopadla.

Na nádraží jsme si už jen zkontrolovali veškeré vybavení, vdechli italský vzduch do plic a s nadšením se vydali na naši první výpravu, jejímž cílem bylo Trentapassi. Jde o celkem snadný výšlap, který zde často podnikají i rodiny s malými dětmi. Vyšli jsme nad město a užívali si první krásné výhledy a tím taky nezkušeně plýtvali časem. Také nás velice zaujaly stromy s granátovými jablky, které na zahradě pěstoval snad každý. Minuty se sčítaly a vzdálenost mezi námi a našimi učitelkami se stále zvětšovala. Různé osamocené domky jsme ještě nějakou dobu míjeli, takže prvních pár kilometrů vedla cesta po asfaltu.

Cesta na vrchol byla namáhavá a vedla celou dobu do kopce. Znavení dlouhým stoupáním, každý s 20 kg na zádech, jsme závistivě pozorovali kolemjdoucí Italy, kteří bez námahy vycházeli kopec před námi. Kilometr před cílem jsme se zastavili na travnatém prostranství s krásným výhledem na Iseo, abychom nabrali síly, pořídili skupinové selfie a občerstvili se sušenými švestkami. Zbýval nám už jen krátký úsek a stoupání po kamenitých pěšinách rychle ubíhalo. Tím, že jsme už nešli mezi stromy, začalo nám být docela horko, a abychom si ulehčili cestu, nechali jsme si batohy dole a nahoru jsme si vzali jen nejnnutnější věci. Z důvodu vyčerpání jsme nakonec nezvolili pro finální odpočinkovou stanici nejvýše položený kříž. Corna Trentapassi se tyčí ve výšce 1248 metrů nad mořem a leží na východním břehu jezera Iseo, výhledy jsme tak měli opravdu z první ruky.

THE DUKE OF EDINBURGH'S
INTERNATIONAL AWARD
CZECH REPUBLIC

MÁ TO CENU!

Danča: Ve středu jsme se probudili do slunného dne a již při pohledu na obrovské kopce nám bylo jasné, že nás čeká náročný den. I přes veškerý ranní spěch jsme vyrazili až krátce po deváté hodině vzhůru serpentinami do kopce, který jsme zdolali asi po hodině a půl. Doporučujeme jít v kuse bez dlouhých přestávek, jinak se cesta protáhne. Kochali jsme se pohledem na Piramidi di Zone. Po hřebeni už se šlo snadněji, a tak jsme si zpřijemnilí cestu písničkou, kterou jsme si upravili.

Poněkud se zpožděním, okolo jedné hodiny, jsme si dali oběd na vrcholu Punta Val Felleri. Pobýli jsme asi 45 minut a záhy se vydali vstříc dalšímu dobrodružství. Jeden vrchol, další krásné výhledy, ale stále rychleji krátcí se odpoledne nám připomínalo, že bychom měli zrychlit tempo. Chtěli bychom upozornit na jedno z nebezpečí kopců a tím jsou nakloněné roviny, ve kterých se batoh či jiná věc může nečekaně a rychle začít kutálet dolů. To se nám stalo mezi vrcholy Monte Pura a Punte Tisdel. Proto dávejte pozor, jak a kde pokládáte své věci.

V takových vypjatých momentech je dobré mít připraveny i únikové cesty. V okamžik, kdy je někdo na hraně svých sil, se cesta může stát nebezpečnou. Na této trase bylo pár těžších míst, kde by lidé se strachem z výšek mohli mít problém. Je důležité předem zhodnotit své síly a trénovat. Také si spočítat, kolik vody je třeba s sebou brát, a tak si ulehčit pár kilo.

Těsně před Punta Tisdel jsme se na čas ztratili, jelikož je tam nejasné značení. Když jsme sestupovali do Casole, začalo se již stmívat. Potmě jsme došli k odpočinkovému místu u Rifugio di Marone, kde jsme urychleně postavili stany, jelikož se rozpršelo. Předem jsme to cvičili i poslepu, což se nám teď velmi hodilo. Lehký přešlap byl, že jsme si nevšimli, že to místo je heliport, a zamezili jsme tím možnému přistání vrtulníku, což jsme si uvědomili až následující ráno.

Honza: Přišel čtvrtý den a my jsme byli šťastní, že spíme ve svých stanech. Ráno bylo oproti těm předchozím poněkud pomalejší. Lehce jsme si změnili trasu, takže jsme měli trochu času navíc. S Diblíkem jsme si udělali pohodovou snídani a vysušili stany, poté vše sbalili a vyrazili do Marone, což měla být naše původní zastávka. Cesta byla nenáročná, avšak asfaltová, a to se po delší chvíli projevilo v našich nohách.

Asi ve třetině cesty jsme si udělali přestávku, abychom našli ztracený batoh. Po domluvě jsme se rozdělili. Polovina týmu šla batoh hledat a zbytek zůstal na smluveném místě a připravoval oběd. Batoh našla paní učitelka Janků. Oběd byl vynikající. Někdo by si mohl říct, že těstoviny se sýrovou polévkou ze sáčku jako omáčkou nemůžou chutnat dobře. Pro mě to v tu chvíli bylo nejlepší jídlo, které jsem za poslední tři měsíce jedl. Cesta do Marone se zdála dlouhá a nekonečná. Taktéž nám začalo pršet, ale nakonec se vše vydařilo a dorazili jsme do města. Poté už to byla brnkačka – měli jsme projít jen kolem vodopádu, keřů s granátovými jablky a sadem jednoho postaršího pána. Ten nás, unavené cestovatele, pustil svou zahradou. Dokázali jsme to! Další den byl za námi. V kempu jsme rychle rozložili stany a udělali si večeři. Někteří se vykoukali a společně s Diblíkem jsme se vrhli na plánování trasy dalšího den.

Lucka: Po tom všem, co jsme zažili a přežili, přišel pátý a poslední den našeho putování kolem Isea. Když jsme naposledy sbalili spacáky a stany, vydali jsme se opět na cestu. Ještě předtím jsme však v kempu nafotili společné fotky a poté vyrazili zpět do přírody. V poledne jsme dorazili do klidného malebného městečka Sale Marasino. Netrvalo dlouho a jezero se rozprostíralo přímo před námi. Jezero, které pro nás bylo posledních několika dnech blízko, avšak zároveň velmi daleko. Z městečka vyplouvala loď, pomocí níž se dalo dostat na ostrov, který v Iseu leží. Naše kroky však vedly k lavičkám a zídce, kde jsme sundali batohy, vytáhli ešusy a uvařili si oběd. Ten jsme následně snědli při nádherném výhledu na Iseo a okolní hory. Poté zbývalo už jen koupit lístky na vlak a s jezerem se rozloučit...

Několik dní nám bylo Iseo tak vzdálené, a když jsme se k němu konečně dostali, nastal čas jej opustit. O to více jsme se těšili na hodiny strávené v historické Brescii, protkané novodobými stavbami. S pocitem, že jsme expedici úspěšně zvládli, přišel na řadu průzkum Brescii. Polovina našeho týmu navštívila italskou pizzerii a druhá polovina prozkoumala historickou část města. Nakonec jsme se všichni sešli na nádraží. Tam, kde naše cesta příjezdem do Brescie započala, také o čtyři dny později skončila...

WALKERS ARE BEAUTIFUL

THE DUKE OF EDINBURGH'S
INTERNATIONAL AWARD
CZECH REPUBLIC
www.DofE.cz
MÁ TO CENU!

Venda: Při návratu domů jsme se všichni shodli, že nás cesta nejen obohatila o nové zkušenosti a zážitky, ale také jsme velmi dobře poznali sami sebe i ostatní členy týmu. V hlavách jsme přemítali, co vše se nám přihodilo a co nového jsme se naučili. Tato cesta nás všechny změnila a otevřela nám v jistých ohledech oči. Přes veškeré neshody a krize, jež nám osud hodil pod nohy, jsme vše jako tým zvládli. Byli jsme schopni racionálně přemýšlet v situacích, kdy bylo vše proti nám, a dokázali jsme si navzájem pomoci i v těch nejhorších chvílích, které během expedice nastaly. Tato výprava nám dala něco, o čem jiní jen sní.

„Nelituji žádného dne,
kdy jsme byli na cestách!“

MIROSLAV ZIKMUND

Mgr. KATEŘINA JANKŮ
Mgr. SOŇA DIBLÍKOVÁ

Tímto bychom chtěli poděkovat paním učitelkám za jejich čas, energii, trpělivost a vedení v průběhu našeho výcviku a konečné expedice, za jejich laskavý přístup a podporu.

Velké DÍKY za to, co jsme s Vámi prožili. Viděli jsme nádhernou italskou přírodu, potkali milé lidi a přivezli si spoustu krásných vzpomínek. Mimo to, jsme si zažili i nějaké hořkosladké momenty a nejisté situace, kdy jsme museli rychle měnit plány. Hodně jsme se toho naučili a získali cenné zkušenosti do života. Jsme moc rádi, že jste to s námi zvládly, protože bez Vás by to rozhodně nešlo.

DĚKUJEME VÁM!

**Graficky zpracoval:
HYNEK JANÁČ**

